

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 27.

Den 1. November 1897.

46de Jargang.

Tale af Præsident George W. Cannon,

holdt i Syracuse, Davis County, den 22. August 1897.

Det glæder mig meget at have Lejlighed til denne Formiddag at mødes med de Sidste-Dages Hellige i denne By under saa gunstige Omstændigheder. Jeg tænkte, medens jeg sad her, hvor stor en Glæde det vilde have været for Præsident Woodruff at kunne være tilstede her, og hvilken Glæde hans Nærværelse vilde have foraarsaget Eder. Det vil være af Interesse for Eder at vide, at Præsident Woodruffs Helbred har forbedret sig meget; skjønt han ikke er meget stærk, er han dog i Stand til at være paa Kontoret hver Dag og besørge sit Arbejde. Det har forundret os Alle at se den Maade, hvorpaa han er kommen sig efter den alvorlige Sygdom, som han har haft. Det vilde ikke have forundret Mange, dersom han var bukket under for denne Sygdom. Det saa til Lider ud, som om han skulde forlade os. Men han besidder en vidunderlig Kraft til at gjenvinde sit Helbred og sin Styrke, og dette tilskriver jeg de Bønner, som de Hellige bestandigt opsende for ham fra ethvert Hjem, hvor vore Søskende bo. Det er

en hertilg Tanke, at de Sidste-Dages Hellige ere sammenbundne med saa inderlige og dog saa stærke Bånd.

Jeg har rejst meget i den senere Tid, og en Ting har gjort stærkt Indtryk paa mit Sind, nemlig den Forskiel, som eksisterer mellem de Sidste-Dages Hellige og Menneskene i Verden. Udenfor vor Kirke og vort Samfund ville I finde, at Folket i Almindelighed tager meget lidt Interesse i hverandres Belsærd. Der findes ikke den indbyrdes Kjærlighed, Hengivenhed og ventlige Interesse, som findes iblandt os. Den herstende Tanke synes at være, at hver tager Vare paa sig selv og kun ser efter sine egne og sin Familjes Interesser. Dette er i flaaende Modsætning til den Aand, som Jesu Kristi Evangelium medfører. Vi tage dog ikke som et Folk den Interesse i hverandres Belsærd, som vi burde, fordi vi ere komne fra Verden og have bragt med os en Del af dens Traditioner, Vaner, Metoder og Følelser. Vi have endnu ikke tilfulde aflagt disse Ting; Evangeliet har ikke aldeles befriet os fra

disse Indflydelse, skjønt det har gjort det i saa stor Grad, at der er en vid Forskjel i denne Henseende mellem os og andre Samfund. Evangeliets Kraft har været følt i denne Retning og vil blive mere og mere herskende iblandt os. Det forarsager os uden Tvivl stor Glæde at vide, at der er Andre, som føle for os; at der er Andre, som nære Interesse for os; at der er Andre, som bede for os; at der er Andre, som, hvis vi ere syge, ville administrere til os, og hvis Hjerter ere dragne til os. Jeg formoder ikke, at der er Noget i denne Forsamling, som nogeninde beder for sig selv og sin Familie uden ogsaa at bede for sine Brødre og Søstre, for Præsident Woodruff, det første Præsidentskab og de Lov og for alle Kirkens Embedsmaand; uden ogsaa at bede for de Syge, de Bedrøvede, de Nodlidende, de Fattige, Enfer og Faderløse, at de maatte være trøstede og velsignede. Jeg formoder ikke, at Noget af os for-glemmer disse Ting, naar vi bede. Hvilken herlig Følelse dette er! Hvor det styrker og opmuntrer Præsident Woodruff at vide, at overalt paa den ganske Jord, hvorjomhelst Sidste-Dages Hellige bo, bliver han erindret i deres Bonner og Herrens Velsignelser nedbedte over ham! Det er en stor Trøst for os Alle at vide, at de Hellige have denne Interesse for os. De kjende ikke de Prøver og den Trængsel, som vi mode, men de bede for alle deres Brødre og Søstre uden Hensyn til Navn eller Sted. Naar de høre om Trængsel eller Nød, føle deres Hjerter Sympati for dem, som lide.

Brødre og Søstre, dette, kan jeg sige, er en forholdsvis ny Følelse i Verden. Ikke, at der jo endnu er Kjærlighed tilbage blandt Menneftenes Børn, men den er kølnet hos Mange, og meget begrændset i sin Udstrækning.

Hvor er denne Kjærlighed, som jeg hentyder til, kommen fra? Er den opkommen ved, at vi have samlet os her og ere i denne vor nuværende Tilstand? Er det den blotte Indsamling af de Sidste-Dages Hellige til dette Land, som har frembragt denne Kjærlighed? Vissest ikke. Hvormeget dette end har bidraget til denne Kjærligheds Opkomst, saa er det dog ikke den væsentligste Aarsag. I, mine Søffende, som annammede dette Evangelium i andre Lande — naar gjorde denne Følelse sig først gjældende hos Eder, og hvorledes kom den? I kunne uden Tvivl gjenkalde den Tid, da en ny Kjærlighed tog Eders Hjerter i Besiddelse, da Følelser, som I aldrig for havde mærket, rørte sig i Eders Hjerter, og I følte, at I vare fødte paany. Eders Hjerter forandrede, og I bleve nye Mænd og nye Kvinder. Naar indtraf dette? Alle I, som modtog Evangeliet i andre Lande, kunne erindre den Dag, da I første Gang hørte Evangeliet blive forkyndt af en Guds Tjener, hvorledes nye Indtryk gjorde sig gjældende hos Eder. Det syntes, som om et Mørkheds-Slor blev taget fra Eders Sind, jaaledes at I kunde se Ting i et nyt Lys. Bibelen, som I havde kjendt fra Eders Barn-dom, viste sig ogsaa i et nyt Lys. I forstode dens Indhold, som I aldrig havde forstaaet det for. Da gabe I Agt paa Guds Tjeneres Vidnesbyrd og deres Formaning til Omvendelse fra Eders Synder og til at blive døbte for deres Forladelse og da at modtage den Hellig-Aand; og da I udførte dette, følte I, at I bleve i Sandhed nye Mennefter. Eders Hjerter bleve rørte, Eders Følelser opvækkede, og I bleve nye Mænd og Kvinder i Jesus Kristus. I bleve i Virkeligheden fødte paany ved Daaben af Vand og af den

Hellig-Mand. Da udsprang i Eders Hjerter en Kjærlighed til Alt, der udgaar fra Gud, som I ikke før havde kjendt. I elskede Eders Brødre og Søstre. Naar I samlede med de Hellige, havde I intet Ønske om at stilles fra dem; I ønskede at være i deres Selskab og dvæle hos dem. Og denne Følelse var ikke begrændset til Enkelte, men udstrakte sig til Alle, som modtogede Uldsternes Vidnesbyrd. En stor Forandring skete i Eders Følelser, i Eders Tanter og i Eders Ønster. I havde intet Ønske om at forblive, hvor I vare; Alt omkring Eder, Eders gamle Omgivelser og Venner, som I havde kjendt fra Eders Barndom, tabte deres Tiltrækning for Eder, og Eders Hjerter længtes til et fjernt Land og et fremmed Folk, som I før kun havde hørt meget Lidt om eller tænkt meget lidt paa.

Var det ikke paa den Tid, at denne Kjærlighed, som jeg har omtalt, optom i Eders Hjerter? Jeg tror, at derjom I havde Beslighed til at vidne i Dag, vilde I sige: „Jo, da var det, da jeg hørte Evangeliet og annammede det, da jeg blev døbt af en Herrens Tjener og modtog den Hellig-Mand ved Haands-vaalæggelse. Da var det, at mit Hjerte forandrede, og jeg søgte, at jeg var født paant — født af Gud, og at en ny Kjærlighed var opvækket i mit Hjerte, som forandrede mit hele Væsen.“

En jaadan Forandring bevirkes i deres Hjerter, som annammede Evangeliet gjennem Uldsternes Forkyndelse, og denne Forandring er ikke begrændset til en Nation eller et Folk, men den har været ligesaa udstrakt som Evangeliets Forkyndelse. Overalt, hvor Uldsterne have vandret, have de ført denne Kraft med sig. I, som have annammet Evangeliet i andre Lande, vide, at dette er Tilfældet. Lige meget,

hvor I vare fødte, eller hvad Sprog I talte, enten I bleve døbt i Havet eller i en Flod eller paa et andet Sted, Virkningen var den samme i ethvert Tilfælde.

Hvorfor skete dette? Var denne Kraft i Uldsterne selv? Besadde de den som en Arveret, eller havde de erholdt den fra en anden Kilde? I vilde Alle sige — thi mange af Eder have haft den samme Erfaring med Andre, som Uldsterne havde, da de bragte Evangeliet til Eder —, at denne Magt og Indflydelse ikke var arvelig hos disse Mænd, men var dem skænket.

Hvor kom den da fra? Den kom fra Gud. Det er en vidunderlig Historie at fortælle — underfuld i sin Nedladenhed, underfuld i de herlige Virkninger, som have fulgt den, underfuld for denne Generation at høre, underfuldt, at vi leve i en jaadan Tidssalder som denne, at vi have været saa velsignede — at Gud, den evige Fader, Staberer af Himlen og Jorden, Kilden til al Eksistens og al Magt, har nedladt sig til i vor Tid at komme ned fra Himlen, fra sin herlige Bolig, ledjaget af sin Son Jesus, for at gjenbringe til Jorden denne Kjærlighed og disse Gaver, for at tildele Menneskene denne vidunderlige Magt og disse overordentlige Gaver. Er det ikke forunderligt at tænke sig? Burde ikke vi af alle Mennesker være de mest ydmyge, lydige og kjærlighedsfulde Folk, der leve eller nogensinde have levet paa Jorden? Jeg synes, vi burde. Tænk, at vi leve paa en Tid, da en Begivenhed, der har en saa udstrakt Betydning baade for Himlen og Jorden, har fundet Sted — Faderen selv, ledjaget af sin Son Jesus Kristus, nedladende sig til at komme fra Himlen og indføre denne Husgholdning og forberede Vejen for Gjenoprettelsen af den Autoritet, ved

hvilken han selv handler og regjerer alle Ting! Og dette har i Virkeligheden fundet Sted.

Vor Fader og vor Frelser meddelte ikke denne Myndighed ved deres egne Hænder til Joseph Smith, men Gud sendte sine Tjenere, som havde Myndighed til at udføre dette. Han ærede den Autoritet, som han selv havde meddelt. Han havde givet denne Myndighed til Peter, Jakob og Johannes, og dem sendte han. Johannes den Døber var forud bleven sendt for at meddele det aaroniske Præstedømme, som han holdt. Herren viste Afgørelse for denne Mand, fordi han havde modtaget Myndigheden og holdt Nøglerne, og han sendte ham for at gjenbringe Myndigheden til at døbe. Derpaa sendte han de tre Apostle, som jeg har nævnet, for at meddele det melchisedekiske Præstedømme, med Fuldmagt til Haandspaalæggelse og til at udføre alle de Handlinger, der ere forbundne med dette Præstedømme.

Mine Brødre og Søstre, dette er Oprindelsen til denne Autoritet, ved hvilken den vidunderlige Forandring, som har fundet Sted i vore Hjerter, er bevirket. Det er denne Autoritet, ved hvilken I bleve døbt, ved hvilken I bleve bekræftede Medlemmer af Kirken og modtog den Hellig-Mands Gave. Det var det Præstedømme, som kom fra Himlen. Det er ikke vor Indsamling, som har forarsaget dette. Denne Indsamling af Folket til disse Bjerge er en Folge af den Kjærlighed, som Gud har optændt i vore Hjerter, og som har inspireret os med det Dunst at være sammen med vore Brødre og Søstre og komme under Guds Tjeneres Røst. Jeg har hørt Hundreder sige: „O, jeg ønsker at se Guds Profet, jeg ønsker at rejse til Zion og være iblandt Guds Hellige.

Mit Hjærte længes bestandigt efter dette Privilegium.“ Dette er bleven sagt til mig tusinde Gange i forskellige Lande, og det er forarsaget ved at være født paany, ved at Guds Kjærlighed har opfyldt vore Hjerter og forvandlet os. Hvor vi have beholdt denne Følelse, er den lige saa stærk i vort Bryst i Dag, ja, stærkere end nogensinde før. Det er ikke en Følelse, som begrænses til den første Uge eller Maaned eller Aar; men den tiltager, efterjom Aarene hendirinde, og der er kun en Ting, som vil forarsage dens Afgang, og det er Begaaelse af Synd eller Forglemmelse af de Pagter, som vi have sluttet med Gud.

Jeg henleder derfor Ederes Opmærksomhed paa den Kraft, der har frembragt alle disse herlige Resultater, som jeg nu i Korthed har hentydet til. Hvad er denne Kraft? Det er Guds Søns Præstedømme. Det er den Magt, hvorved alle Ting ere skabte og holdte paa deres Pladser. Vil det forbaue Eder, naar jeg siger, at vor Fader selv kontrollerer Universet og indtager sin ophøjede Stilling paa Grund af Præstedømmet? Dog er det sandt. Vor evige Fader er Staberens af alle Ting ved Kraften af det evige Præstedømme — det Præstedømme, som har været meddelt til og udøvet af Guds Tjenere i vore Dage. Og dette er den Magt, som har frembragt de Frugter, jeg har hentydet til.

Nu synes det næsten, som om en Del af os har forglemt disse Ting. Det bedrøber mig at opdage blandt de Sidste-Dages Hellige en Frygt for Præstedømmet og dets Udøvelse, en Tilbageholdenhed fra at komme i Berøring med det af Frygt for, at en urigtig Indflydelse skulde gøre sig gjældende paa os derigjennem. Mit Hjærtes største Sorg, den Følelse, som

for Tiden foraarjager mig mest Betyrning, har sin Grund i den Kjendsgjerning, at Sidste-Dages Hellige i mange Tilfælde vende sig bort fra Guds Søns Præstedømme og ere tilbøjelige til at forkaste dets Raad. For mig selv personlig bryder jeg mig ikke derom. Jeg tror, jeg med Sandhed kan sige, at jeg ikke har søgt Mængdens Bisald eller Menneskers Gunst. Jeg har ikke søgt Embeder. Jeg har ikke tragtet efter en Stilling i Præstedømmet eller paa noget andet Omraade. Da jeg var en lille Dreng, var det mit eneste Ønske, at jeg en Gang maatte blive værdig til at være en Eldste. Videre har jeg aldrig tragtet efter Stilling eller Magt. Derimod har jeg søgt at undgaa det, og jeg har bedt Gud at befri mig derfra, hvis jeg kunde frelses uden det. Herren har aabenbaret for mig, hvad jeg vilde komme til at gennemgaa, og jeg bønfaaldt ham om ikke at stille mig paa denne Plads, dersom jeg kunde opnaa Frelse alligevel. Idet jeg derfor hentyder til dette Emne, gjør jeg det ikke af nogen personlig Grund. Jeg ønsker ikke nogen menneskelig Ære, dersom jeg kan erholde Afgjælse hos Gud. Men jeg ønsker, at det Præstedømme, som Gud har skænket os, og som jeg bærer tilligemed mine Brødre, skal ares. Jeg ønsker at se dette Folk, som har modtaget saa mange Betsignelser — ja, hvis hele Tilstand, lykkelig som den er, udelukkende skyldes Guds Søns Præstedømme —, jeg ønsker at se dette Folk ære dette Præstedømme af deres ganske Hjerte. Jeg ønsker at se dem ære Gud, som gjengav det, at se dem modtage dets Raad og blive ledte ved det under alle Omstændigheder og aldrig tænke, at de kunne være det foruden eller opnaa celestiaal Herlighed uden ved dets Hjælp, at da de nu have modtaget saa meget, ere de selvstændige

og behøve ikke længere Præstedømmets Hjælp. Jeg siger Eder, at dersom I hengive Eder til denne Tanke, ville I miste de Betsignelser, som Gud har lovet Eder, og han vil fratage Eder dem, som han allerede har givet. I ville da vandre i Mørke; I ville miste Magten og alle de herlige Gaver, som han har givet Eder. Unge Mænd, af hvilke der er saa mange i denne Forsamling, lad mig sige til Eder — og jeg tror, jeg kan tale som En, der har en Del Erfaring —, dersom I ønske at være lykkelige, dersom I ønske at være betsignede, dersom I ønske at trives paa Jorden, da lyt til Guds Tjeneres Raad og adlyd dem. Gjør det til Eders Livs Opgave at adlyde Gud i alle Ting. Jeg siger Eder, at dersom I ville gjøre dette, ville Guds Betsignelser og hans Kraft hvile paa Eder i en saadan Grad, som I aldrig havde tænkt mulig. Jeg siger Eder dette, fordi jeg ved det gennem min egen Erfaring. Jeg ved, Gud vil høre det, og det Samme vil være Tilfældet med Eder.

Vi gennemgaa mange Prøver. De Sidste-Dages Helliges Tro, Oprigtighed og Standhaftighed blive satte paa Prøve. Herren vil prøve os i enhver Retning; han har sagt, at han vil have et prøvet Folk. Enhver Ting, som kan roffes, vil blive roffet. Vi maa vise vor Standhaftighed gennem Prøver og Fristelser. Vi maa lære at være lydige i alle Ting, thi Herren ønsker et jaadant Folk. Han har ført os til dette Land og givet os en rig Arv, og der er Intet i Verden, som kan hindre os fra at blive et stort og et mægtigt Folk for Herren undtagen vore egne Fejltrin. Men dersom vi tillade os selv at blive ledte bort fra Pliktens Sti og følge falske Lærere, falske Ledere og lytte til den Ondes Smiger, da ville vi sikkert miste de

Velsignelser, som Gud har lovet os og beseglet paa os, og jeg formoder, at de fleste af os have faaet store Velsignelser beseglede paa os i Herrens Hus.

Dette er en god Tid og et godt Sted for os at tale til hverandre, en god Tid at søge Guds Aand, at vore Hjærter maatte blodgjøres ved dens Indskydelse, og jeg føler, at det er en god Tid at tale tydeligt. Vi ønske at vide, hvad Herrens Henjigt er med os. Han ønsker at gjøre os til et stort Folk, og han vil udføre det med dem, som ville være ham lydige. Men jeg tænker ofte, at det for en stor Del er med os, som det var med Israels Børn, da de bleve førte ud af Ægypten. Enhver Mand over 20 Aar gammel med Undtagelse af to døde i Ørnen og naaede ikke det forjættede Land. To Mænd, Caleb og Josva, vare saa standhaftige og hengivne til Herren — hvilket de viste, da de bleve jendte til Kanaan med ti andre Spejdere og vare de Æneste, som bragte gode Efterretninger tilbage —, at Herren bevarede dem, og de vare de Æneste af al Israels Hærskare, der vare over 20 Aar, da de forlode Ægypten, som indkom i det forjættede Land. Hvorfor stete dette? Var det ikke Herrens Vilje, at de Alle skulde komme ind? Jo, visseligen, men de optændte Herrens Brede imod sig i Ørnen ved deres Bantro, deres Haardhjærtethed og deres Oprørskhed; Følgen var, at de døde, for de naaede det forjættede Land. Vil det være saaledes med os? Jeg frygter, at det vil gaa paa samme Maade med Mange paa Grund af deres Mangel paa Standhaftighed, deres Mangel paa Lydighed, deres Tilbøjelighed til at forkaste Guds Raad, endstjønt vi have set ham udvirke saa store og mægtige Mirakler i vor Tid, som han gjorde for Israels Børns Dine jordum.

Stu tilbage over vort Folks Historie og se de mægtige Mirakler, som Gud har udført for os. Vor Indsamling til disse Bjerger er et af de vidunderligste Mirakler, som nogeninde er bleven udført. Gud førte os ud fra Trældom med en udstrakt Arm og plantede os i dette Land. Han har forvandlet denne Ørten til en frugtbar Mark og gjort den til en Bygd for hele Verden. Folk se nu paa den og sig, at det er det mest velsignede Land i de Forenede Stater. Dette indrømmes nu af Mange og vil blive det af Alle, efter som Tiden strider frem. Disse Mirakler have vi set for vore Dine; Gud har gjort alt dette for os, og dog er der mange blandt de Sidste-Dages Hellige, som ikke ønske „Kirkenes Regering“, som ikke ønske, at Herrens Tjenere skulle tale til dem, og som ikke ønske at modtage vore Raad eller, at vi skulle sig dem, hvad de bør gjøre. Den blotte Dmtale af Præstedømmet eller Kirken afstrækker dem. Er dette Tilfældet her? Jeg haaber det ikke. I vide, om det er jaa eller ikke. Men det har været Tilfældet paa andre Steder, og hvorledes ville Følgerne blive? Jeg siger Eder — og jeg siger det med al Respekt for enhver Mand's Rettigheder og uden noget Ønske om at indskrænke nogen politisk Platform eller Erklæring af politiske Principper —, Intet kan finde Sted eller blive udført foruden Guds Søns Præstedømme. Jeg mener hermed, at Præstedømmet omfatter vort hele Liv og Livet af ethvert Menneske, som vil adlyde Evangeliet. Og dette gjør det uden at gjøre Indgreb i vore politiske eller civile Rettigheder eller i noget Privilegium, som den mest selvstændige af os kan have. Jeg siger dette med en klar og fuld Forstaaelse af Alt, hvad det indbefatter. Jeg ved, at

Fjenden søger at lutke og forjægle Guds Tjeneres Mund, for at vi ikke skulle have en Stemme med i Bedelsen af dette Folk, og dog er enhver Betsignelse, som gjør dette Folk berømt i denne Tid, enhver Ting, som bidrager til at fremhæve Utah i Menneftenes Dine, en Følge af Guds Tjeneres Raad og Arbejde. I vide dette, Alle. Og dette kan vedblive, dersom Folket vil lytte til Raad og Formaning. Ej heller ville de finde deres Rettigheder testaarne eller sig selv begrændsede derved paa nogen Maade. De kunne vere Politikere i fuldeste Grad og nyde enhver Rettighed, som Politikere have.

Jeg har en Del Erfaring i dette selv, og jeg ved, at Guds Tjeneres Raad aldrig have blandet sig i min Udøvelse af nogen politisk Rettighed, som jeg har Krav paa. Jeg har prøvet det gennem en lang Erfaring.

Jeg beder Herren velsigne Eder og hylde Eder med sin Hellig-Aand, at alle maa glæde os i disse Møder, at vore Hjerter maa blodgjøres ved dens Magt og Indfyldelse, og at vi maa gaa bort herfra opmuntrede og styrkede i vor helligste Tro. Dette er min hdmngge Bøn i Jesu Navn. Amen.

(Mill. Star.)

Konferencemøde i Aarhus.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Præsidenten over den europaiske Mission, Kulon S. Wells, hans første Raadgiver Joseph W. Mc. Murrin, C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, Andrew N. Biørn, Præsident over Aarhus Konference, H. P. Nielsen, P. L. Peterjen, Hjrnm Nielsen, D. W. Sørensen, M. Wikkelsen, John C. Christofferjen, P. P. Siggaard, H. T. Peterjen, J. C. Breinholt, D. P. Jensen, James N. Sørensen, Anton Andersen, Joseph L. Peterjen, Christian W. Wikkelsen samt Konferencepræsident Jens Christenjen og Eldste C. Nielsen fra Aalborg Konference.

Konferencen tog sin Begyndelse

Lørdag den 9. Oktober

Aften Kl. 8

i de Helliges Forsamlingshal i Borups-gade Nr. 14 med Afhyngelse af Salmen Nr. 147: „Nu lyder atter Jesu Bud“, Bøn af Eldste P. P. Siggaard og Salmen Nr. 186: „O sig, hvad er Sandhed“.

Præsident Biørn bød de Tilstede. værende Velkommen og foreløg Eldste Peter S. Christensen til Konferencens Skrifer, hvilket enstemmigt vedtoges.

Derefter afgave følgende Grensforstandere Rapporter over Arbejdet i deres respektive Grene: P. L. Peterjen, D. W. Sørensen, M. Wikkelsen, John C. Christofferjen, P. P. Siggaard og H. T. Peterjen. Af disse Rapporter fremgik det, at Greneue vare i god Tilstand, at Udfigterne for Evangeliets Fremgang vare gode, og at Mange havde annammet Sandheden i den forløbne Sommer.

Til Afsvælsing blev Salmen Nr. 72: „Lad Zion i sin Pragt opgaa,“ af-sungen.

Eldste H. P. Nielsen opmuntrede de Hellige til at tjene Herren og udføre deres Pligter i enhver Retning; da vilde Herrens Betsignelser blive dem rigeligt tildele.

Eldste C. Nielsen fra Aalborg glædede sig ved Evangeliet og sine Søftendes Fællesskab. Han havde nydt

stor Glæde ved at forkynde Sandheden for sine Medmennesker, endskjønt han var bleven stiftet i sine Forhaabninger med Hensyn til at kunne vække sine Slægtninges Interesse for Evangeliet.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 268: „Prijer Profeten, som stued Jehovah,“ og Talsfigelse af Eldste D. P. Jensen.

Søndag den 10. Oktober
Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af en Korfang: „Bønnen“, og Bøn af Eldste J. C. Christofferjen, hvorefter Salmen Nr. 5: „Kom, alle Zions Søner,“ blev afsungen.

Præsident Biørn afgav følgende Rapport over Aarhus Konference:

Grene 6; Missionærer fra Zion: Højpræster 1, Halvbjergs 14; Lokale Præstedømme: Eldster 24, Præster 6, Lærere 11, Diaconer 4, Medlemmer 275, Totalsum 320; Døbte 30, Emigrerede 15, Døde 2. Der lejes 4 Lokaler, hvor regelmæssige Møder afholdes. Der findes 2 Kvindelige Hjelpeforeninger, 1 unge Mænds Forening og 2 Søndagsstoler. 88 betale Tiende, og 145 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“. Missionærerne have besøgt 4,625 Familjer, haft 2,539 evangeliske Samtaler, afholdt 813 Møder og uddelt 2,885 Skrifter og 99 Bøger.

Præsident Lund foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner først Kirkeus almindelige og dernæst følgende Autoriteter:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Joseph W. Mc. Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission.

George Christensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne“.

G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

Andrew A. Biørn som Præsident for Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren.

H. P. Nielsen som omrejsende Eldste i Aarhus Konference.

Hjrum Nielsen som Medhjælper i Aarhus Gren.

J. C. Christofferjen som Forstander for Randers Gren med Anton Andersen som Medhjælper.

M. Mikkelsen som Forstander for Silkeborg Gren med Joseph L. Petersen som Medhjælper.

Dykes W. Sørensen som Forstander for Esbjerg Gren med Christian W. Mikkelsen som Medhjælper.

Peter L. Petersen som Forstander for Odense Gren med Hans T. Petersen som Medhjælper.

P. P. Siggaard som Forstander for Horsens Gren med J. N. Sørensen som Medhjælper.

J. C. Breinholt til at arbejde i Grenaa Distrikt.

Præsident Mc. Murrin (med Præsident Lund som Tolk) ønskede kun at tale ved Guds Aands Inspiration. Han omtalte de Fordomme, som herskede imod os, men vi skulle søge baade i Ord og i Gjerning at borte dem og vise vore Medmennesker, at Evangeliet forbedrer og ophøjer os; vi skulle søge at bringe vore Bønner under Evangeliets Indflydelse, at de kunne deltage i dets Glæder og Betsignelser. Vi skulle ikke blive staaende ved de første Principper, men vandre fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Taleren omtalte Tiendeloven og Sabbatens Helligeholdelse og bar til Slutning et kraftigt Vidnesbædd om Evangeliets Sandhed.

Konferencepræsident Christensen fra Aalborg henviste til den Forandring, som var fæstet blandt Folket, siden han

prædikede Evangeliet i dette Land for 18 Aar siden. Nu kunne vi virke uforstyrrede og uden at frygte Forfølgelse, men Menneskene ere hyllede i en dyb Sovn, og der fordres stor Anstrengelse for at opvække dem.

Til Slutning blev Salmen Nr. 160: „Naar skal vi vel Jesu igjen,“ afslungen, og Bøn opjendtes af Ældste J. C. Breinholt.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet begyndte med Afhyngelse af Salmen Nr. 117: „Saa sikker en Grundvold for Eder, som tror“, Bøn af Ældste B. L. Peterfen, hvorefter Salmen Nr. 60: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre,“ blev afslungen.

De Hellige deltog derefter i Nydeljen af den hellige Nadver.

Præsident Anlon S. Wells (med Præsident Biørn som Tolk) sagde, at han glædede sig i denne Konference. Han talte om Menneskenes Tilstand her paa Jorden, Guds Henfigt med at sende os til denne Prøvestand og om, hvad vi skulle gjøre for at opnaa Frelse i vor Faders Rige. Han forklarede paa en tydelig Maade Evangeliets første Principper, omtalte Folgen af at forfaste disse og formanede de Hellige til at være trofaste og efterleve Herrens Bud og Love. Derefter blev Salmen Nr. 173: „Hilsen nu Zions den herlige Morgen!“ afslungen.

Præsident C. N. Lund sagde, at den, som dømmes en Sag uden at have undersøgt den grundigt, er ikke viis. Den, som ønsker i al Oprigtighed at lære Sandheden at kjende, bør kaste al Tradition og Fordom bort. Han talte derefter over Pauli Ord, som sige, at der er kun et Evangelium, en Herre, en Tro, en Daab, osv.; ligesom der i forbums Dage fandtes Apostle, Profeter osv., saaledes findes disse Mænd ogsaa

i Dag i Jesu Kristi Kirke. Han bar sit Vidnesbyrd om dette Bærks gudommelige Oprindelse og anbefalede Alle at undersøge vore Værdomme.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 30: „Sejrsuld Zion paa Sandhedens Bane“ og Taksigelse af Ældste C. Mickelsen.

Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 186: „O sig, hvad er Sandhed?“ Bøn af Ældste M. Mickelsen. Salmen Nr. 269: „Hav Tak for Profeten, Du sendte,“ blev derpaa afslungen.

Præsident Mc. Murrin (med Præsident Lund som Tolk) udtalte sin Glæde og Taknemlighed til de Hellige for deres venlige Modtagelse, gjorde nogle Bemærkninger om Narjagen til sin og Præsident Wells Nærværelse her og omtalte Evangeliet og Profetierne angaaende dets Gjengivelse i de sidste Dage. Han anbefalede de Tilstedeværende at undersøge Bibelen, hvori disse Værdomme, som have været fremsatte i denne Konference, findes, og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Joseph Smith ved en hellig Engel.

En Del af Brødrene afsang derpaa en engelsk Sang.

Præsident Biørn havde nydt stor Glæde og Opnuntning ved sine Brødres Taler og Vidnesbyrd. Han viste Forskjellen paa det sande Evangelium og de forskellige Værdomme, som forkyndes i Verden. Nu ere Herrens Tjenere udsendte for at forkynde Evangeliet og advare Menneskene for de Straffedomme, der ere nær forestaaende.

Præsident Wells gjorde nogle Slutningsbemærkninger og udtalte sin Glæde over at leve i denne Tid, da Jesu Kristi Kirke er oprettet paa Jorden. Han tak-

tede de Hellige samt Konferencepræsidenten for den gode Tid, de havde nydt sammen.

Præsident Lund takkede ligeledes Alle, der havde bidraget til at gjøre denne Sammenkomst saa vellykket.

Konferencen blev derpaa afsluttet med Aflyngelse af Salmen Nr. 7:

„Guds Aand som en Ild nu begynder at lue“, og Taksigelse af Vidste Prym Nielsen.

Mandag den 11. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor mange gode Raad og Lærdomme bleve givne.

Peter S. Christiansen,
Skriver.

Den 1. November 1897.

Barnedaaben.

En af de mest fordærlige Wildfarelser, hvori den religiøse Verden er falden, og som er en vauerende Beshyldning mod vor store Skaber, er Lærdommen om, at Børn, som ikke ere bestænkte med Vand af en Præst, ikke kunne frelses. Dette er en forfærdelig og gudsbespottende Lærdom, og de Sidste-Dages Hellige burde være meget taknemlige til den Almægtige for hans Aabenbaringer om dette Emne, hvilke ere givne med stor Tydelighed.

En Præst ved Navn G. Lee skriver i „The Catholic World“, at en halv Million amerikanske Børn aarlig dø „uigjensfødte ved Daabens frelsende Vand“. Han siger, at Stillingen „af disse mest hjælpeløse og mest umiddelbart trængende Medlemmer af Menneskeslægten er frygtelig og hjærteskjærende. Ustikket for Himlen vandre de bort fra os i en tallos Række, medens vi staa stille og udføre næsten Intet . . . Disse hundrede Tusinder Børn passere uophørligt til deres faste, evige Tilstand. Gjør det da Intet til Sagen, hvorledes denne Tilstand er? De ere menneskelige Væsener, og deres Skjæbne er evindelig . . . Religion lærer, at Forskjellen for disse Børn mellem at gaa bort døbte eller at gaa bort udbøbte netop er Forskjellen mellem at skue eller ikke skue det herlige Syn af Gud i Himlen for al Evighed. Daaben afhænger af os, men Følgerne falde paa de hjælpeløse Smaa, hvis Skjæbne, lykkeligvis eller ulykkeligvis, er overgivet i vore Hænder.

For at styrke sine Paastande og for at vise, hvor rigtigt det er, at Børn bestænkes, citerer han Herrens Ord: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

Hvilken frygtelig Fordrejelse af Skriften er ikke dette, og hvor blind maa den Mand være, som kalder sig selv en Fortynder af Evangeliet og dog vil anvende et Skriftsted som dette — den Herre Jesu Ord til Nicodemus — paa smaa, uskyldige Børn!

Sammenlign denne Lærdom med Kristi Være. Til Lykke for os har den Herre Jesus, som er Hovedet for Kirken, en Gang givet en Aabenbaring til en af sine Tjenere angaaende denne Lærdom, og vi have den i dens Renhed, som han gav den. Det lader til, at der var nogen Uenighed blandt Folket, kaldet

Mephiter, angaaende imaa Børns Daab. Projeten Mormon hørte om disse Stridigheder, og han skrev til sin Søn Moroni angaaende denne Sag og opfordrede ham til at arbejde flittigt, for at denne store Bildfarelse maatte blive fjernet fra deres Midte. Han henvendte sig til Herren angaaende Lærdommen, og Herrens Ord kom til ham som følger:

„Gyter til Kristi Ord, Eders Gjenløser, Eders Herre, Eders Gud! Se, jeg kom til Verden, ikke for at kalde de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse; den Karste har ikke Vægen behov, men de, som ere ynge. Saaledes ere imaa Børn karste, thi de formaa ikke at begaa Synd, og Adams Forbandelse er borttagen fra dem ved mig, saa at den ikke har nogen Magt over dem; og Omvendelsens Lov er afføstet i mig.“

Mormon selv kalder Barnedaaben „højtidelig Gudsbespottelse“. Han siger, at „smaa Børn behøve ingen Omvendelse, ej heller Daab“. Og i Fortsættelse af sit Ræsonnement siger han:

„Smaa Børn ere levende i Kristus fra Verdens Begyndelse af; om det ikke var saaledes, vilde Gud være en partisk Gud og ligeledes en foranderlig Gud, som gjør Person's Anseelse; thi hvor mange imaa Børn ere ikke døde uden Daab.

Derfor, dersom imaa Børn ikke kunne blive jalige uden Daab, maatte de være gaaede til det evige Helvede.“

Hele denne Epistel er fuld af skjønne Tanker og Lærdomme angaaende dette vigtige Emne. Den findes i det 8. Kapitel af Moronis Bog.

Ikke alene er denne Lærdom tydeliggjort i denne Epistel, men gjennem hele Mormons Bog have mange af Profeterne skrevet om dette Emne og fremholdt den Almægtiges Retfærdighed som udbist imod imaa Børn samt ogsaa mod dem, for hvem hans Lov ikke har været aabenbaret.

I de Aabenbaringer, som ere givne i vore Dage, og som findes i Lærdommens og Pagtens Bog, fremstattes ogsaa dette Princip med stor Tydelighed.

En af de store Betsignelser, som Evangeliets Aabenbaring har bragt Menneskenes Børn i vore Dage, er Retfærdiggjørelsen af vor himmelske Faders Karakter. Hvem kunde tro, at Herren var et retfærdigt Væsen, dersom han vilde overgive et Barn til Elendighed, fordi det ikke var blevet bestænket, og ophøje et andet Barn i sin Nærvarelse, fordi det var blevet bestænket. Børn ere ude af Staud til at udføre disse Ting for sig selv, og hvor grusomt vilde det ikke være paa denne Maade at stjæle mellem dem til Fordel for den Ene og imod den Anden!

Er det forunderligt, at en saadan Lærdom har drevet Mange til Vantro? Mange Mennesker kunne ikke tilbede et saadant Væsen, som mange religiøse Præster fremstille Herren at være.

Paa jamne Maade have de jagt, at Millioner af Hedninger, som aldrig havde Lejlighed til at høre Jesu Navn eller kjende noget til Frelserens Ordinanccr, vilde blive jendte til Helvede. Intet Menneske kunde iorsone sig med, at en saadan Behandling af stakkels uvidende Mennesker var retfærdig; derfor kunde de ikke tilbede et Væsen, der vilde gjøre saadanne Ting, som et retfærdigt, hjærlighedsfuld og barmhjærtigt Væsen.

Men de Aabenbaringer, som Herren har givet os i vore Dage, fremstille ham i det rette Lys. Det kan deraf ses, at han besidder Retfærdighed, Barn-

hjørtighed, Sanddrøhed, Njærlighed og alle herlige og ophøjede Egenstaber; thi hans Frelsens Plan er fuldkommen og gjør ingen Skade eller begaar nogen Uretfærdighed imod noget menneskeligt Væsen.

(Juvenile Instructor.)

Afsløsing.

Ældste Carl W. Erickson løses fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien paa Grund af Sygdom i Hjemmet med Tilladelse til at rejse hjem til Zion. Broder Erickson har udført en god Mission, og vi ønske ham en lykkelig Hjemrejse og Herrens Velsignelse i Fremtiden.

Bekjendtgørelse.

Det sidste Selskab af dette Aars Emigranter vil afrejse fra Kjøbenhavn den 11. November 1897.

C. A. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Besøg.

Som tidligere meddelt ankom Præsidenterne Wells og Mc. Murrin til Kjøbenhavn den 31. August efter et længere Besøg blandt de Hellige i Tyskland og Schweiz. I Forening med Præsident Lund have de senere overværet Konferencemøderne i Stockholm, Kristiania, Göteborg, Kjøbenhavn, Malmö og Aarhus samt et Møde i Aalborg. Den 11. Oktober afrejste de fra Aarhus for efter et kortere Besøg i Tyskland, Holland og Belgien at vende tilbage til England.

Deres ligefremme og venlige Optræden samt deres gode Raad og Formaninger ville længe mindes af de Hellige i Skandinavien. Vi ønske disse Brødre en lykkelig Rejse, og at Herren fremdeles vil velsigne dem i den høje og ansværsfulde Stilling, som de indtage.

Nyt fra Konferencen i Salt Lake City.

Fra »Deseret News« erfare vi, at den nylig afsluttede Halvaars-Konference, der afholdtes i Salt Lake City, var vellykket i enhver Henseende. De Hellige vare tilstede i et stort Antal, og de modtog mange herlige Værdomme og Formaninger fra de ledende Brødre. Præsident Woodruff var tilstede og talte flere Gange med stor Kraft til de Hellige.

De ledige Pladser i de tolv Apostles Quorum bleve fyldte ved, at Ældsterne Matthias F. Cowley og Abraham D. Woodruff bleve ordinerede til dette høje og hellige Embede.

Ældste Joseph W. Mc. Murrin udnævntes til en af de Syv Præsidenter for de Halvfjerds.

Vi ville i den nærmeste Fremtid gjengive nogle af de Taler, som bleve holdte.

Fra „Nøglen til Theologien“.

V. Kapitel.

(Sluttet.)

Han var iblandt dem et Tidrum af 40 Dage, og han vandrede, talte, spiste og drak med dem; han lærte, profeterede, uddelte Befalinger, tilbedte Myndighed, velsignede Disciplene og gjorde dem saaledes bekendte med den U dødelighed og det evige Liv, som han ønskede, at de skulde lære af Verden.

Derpaa opfoer han fra deres Midte til Himlen, til sin Fader og deres Fader, til sin Gud og deres Gud.

„Og som de stirrede op mod Himmelen, der han foer hen, se, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder,

hvilke og sagde: I galilæiske Mænd, hvi staa I og se op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen saaledes, som I have set ham fare til Himmelen“.

Her have vi et Eksempel paa en u dødelig Gud — en Gud, som i Skriften siges at være sin Fader lig, „hans Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede“, og at besidde de samme Egenstaber som hans Fader, i al deres Fylde — en Gud, som ikke alene besidder et Legeme og Dele, men Kjød og Ben, og alle de Egenstaber, Sandser og Tilbøjeligheder, som tilhøre en fuldkommen Mand.

Han er ikke forskjellig fra sin Fader i noget Andet end i Alder og Autoritet; Faderen har Aldersretten og derfor, i Følge det evige Præstedømmes patriarkaliske Love, Ret til at præsidere over ham og over hans Besiddelser til evig Tid.

Medens paa den ene Side Kristus saaledes har Slægtskab og Lighed med Faderen, har han ogsaa paa den anden Side Slægtskab og Lighed med sine Brødre paa Jorden, dog med den Forskjel, at medens hans Person er gud-

dommelig og u dødeliggjort og besidder fuldkomne Egenstaber, ere hans Brødre, som leve i Kjødet, uagtet de ere Børn af den samme Fader, endnu ikke u dødeliggjorte med Hensyn til deres jordiske Tabernakler og ere endnu ikke fuldkomne i deres Egenstaber; endskjønt de ere hans Medarvinger, er dog Kristus deres ældre Broder, og derfor skulle de være ham underdanige.

Men ethvert Menneske, som bliver fuldkommet — oprejst fra de Døde, syldt eller levedegjort med en Fylde af celestia! Herlighed — vil blive Faderen og Sønnen lig, ihjst og i Intelligens, Egenstaber og Kræfter.

Spiren til disse guddommelige Egenstaber er nedlagt i Mennesket og behøver at dyrkes, forædles og udvikles ved en Række Erfaringer, indtil Menneskene naa til Fuldkommenhedens Maal.

Forskjellen mellem Jesus Kristus og hans Fader er denne: Den Første er den Sidste underdanig og gjør Intet af sig selv uafhængig af Faderen, men udfører Alt i Faderens Navn og Autoritet, idet de ere af et Sind i alle Ting. Forskjellen mellem Jesus Kristus og et u dødeligt og celestia! Menneske er denne: Mennesket er Jesum Kristum underdanig og udfører Intet af sig selv, men gjør Alt i Jesu Navn og ved hans Myndighed og tilskriver ham og hans Fader i Himlen al Ære.

Paa Grund af dette Jesu Kristi dobbelte Slægtskab — med Gud Faderen paa den ene Side og med Mennesket paa den anden Side — have Mange antaget den Tro, at to fuldstændige og fuldkomne Naturer vare blandede i Jesu Kristi Personer, at han i alle Maader var en Gud og i alle Maader et Mennes-

ffe, — som om Menneskene ikke havde Slægtskab med Gud. Denne Bildfarelse er opkommen, fordi vi ikke kjende os selv; thi i samme Forhold, som vi ere i Stand til i det rette Lys at fatte os selv, vore Forbindelser og vort Slægtskab med Fortiden, Nutiden og Fremtiden, med Tid og Ewigheid, med Gud, Engle, Aander og Mennesker, i samme Forhold ere vi i Stand til at nyde Fordeel og Betsignelse ved Nøglerne til Forstaaelse af Guddommen, eller med andre Ord, vi vilde være bedre i Stand til at fatte og forstaa vor Fader i Himlen og hans Søn Jesus Kristus.

Guder, Engle og Mennesker ere Alle af en Race, en stor Familie, vidt udbredt i de forskjellige Planet-Systemer som Kolonier, Riger, Nationer osv.

Den store Forskjel mellem en Del af denne Race og en anden bestaar i de forskjellige Grader af Intelligens og Renhed samt ogjaa i de forskjellige Sæerer, som de indtage i Rækkefølgen af progressive Bæsjener.

Et udødeliggjort Menneske, som besidder en fuldkommen Organisation af Aand, Kjød og Ben og er fuldkommen i sine Egenstaber, i al Fylde af celestial Herlighed, er kaldet en Gud.

Et udødeliggjort Menneske, som er i Fremadskriden mod Fuldkommenheden og levedejort med en mindre Grad af Herlighed, er kaldet en Engel.

Menneskets udødelige Aand, som ikke er forenet med et kjødeligt Tabernakel, er kaldet en Aand.

Et udødeligt Menneske, beklædt med et forkrænkelt Legeme, er kaldet et Menneske.

Det kan jaaledes siges, at der er flere Guder eller rettere Sønner af Gud, endstjont der kun er en højeste Gud, som er over alle, ved alle og i alle sine Sønner, ved Kraften af sin Aand.

Jesus Kristus og hans Fader ere to Personer i samme Forstand, som Peter og Johannes ere to Personer. Hver af dem har et organiseret, individuelt Tabernakel, iklsædt materiel Form og bestaaende af materiel Substans, i Skikkelse af et Menneske, og i Besiddelse af ethvert Organ, Lem og infsik Del, som Mennesket besidder. Der er ikke mere Mysterium forbunden med deres Enhed, end der er med En-

heden af Enoch og Elias eller Paulus og Silas. Deres Enhed bestaar i en Enhed af Aand, Intelligens, Egenstaber, Kundskab eller Magt.

Derjom Enoch, Elias, Abraham, Peter, Paulus og Millioner Andre nogenfinde opnaa udødeligt Liv, og deres kjødelige Tabernakler blive levedejorte med en Fylde af celestial Liv og Lys, Intelligens og Kraft, da kan det siges om dem, at de ere Et ligesom Faderen og Sønnen ere Et. Det kunde da siges om hver af dem, at i ham bor en Fylde af den evige Faders Egenstaber og Kræfter, eller med andre Ord, han besidder evigt Liv og al Intelligens, Kundskab, Lys og Magt. Han har derfor det samme Sind som alle de Andre — er i Kommunikation og fuldkommen Enhighed med dem hver og Alle.

Alle disse ere da Guder eller Sønner af Gud — de ere Ewigheids Konger, Prindier, Præster og Edle. Men over dem Alle staar Præsidenten eller Hovedet, som er Alles Fader, og nærmest ham staar Jesus Kristus, den Førstefødte og første Arving til al Ljsets Rige.

Enhver Person ved, at Intelligens kan meddeles til Andre, uden at Giveren lider noget Tab derved, og deraf følger, at Millioner af individuelle Bæsjner hver især kan modtage alle Egenstaberne af evigt Liv og Lys og Magt. Det følger ligeledes, at ved Brugten af denne Magt kunde enhver af disse Guder, med Tilladelse og Myndighed fra Hovedet, skabe, organisere, befolke, regjere, opheje og herliggjøre Verdener paa Verdener og Indbyggjerne derpaa; eller med andre Ord, enhver af dem kunde finde Plads i Rummet uendelighed og uoptagne faotiske Elementer i det mindstkrænkede Skatkammer af evige Rigdomme, med hvilke han for sig selv kunde danne Troner, Riger og Magter og regjere over dem med tiltagende Magt og Majestæt i al Ewigheid.

Alle disse Riger og deres Konger ere undergivne den store Konge, som er Alles Fader, og Jesus Kristus, den Førstefødte og første Arving blandt alle Guds Sønner.

Alle disse Riger med alle deres Indvaanere skulle tilhøre Ham, som er Herternes Herre og Kongernes Konge, om

hvem Profeten Esaias har skrevet: „Hans Hjerstedsoms og Freds Storhed skal være uden Ende.“

Alle disse Kolonier ere af vor Race, mangfoldiggjorte, udstrakte, bosatte og i evig Tilværelse, Beboere af de utallige Planet-Systemer, som nu eksistere, eller som ville blive dannede og besøftede ved den Hellig-Aands Kraft og i Lydighed til Guds Sønners Befalinger. Disse Riger fremvise enhver Grad af Fremskridt i den store Livets Videnskab, fra den laveste Fornedrelse blandt dødelige Væsener op gjennem alle Graderne af Fremskridt i det evige Livs Videnskab og Lys, indtil Nogle naa til Troner af evig Magt.

Enhver af disse Guder, indbefattende Jesum Kristum og hans Fader, er i Besiddelse af ikke alene en organiseret Aand, men ogsaa et herligt, udbeligt Vægeme af Kjøb og Ben og er underkastet de Love, som regjere endog de mest ophøjede Grader af fysisk Eksistens. Alle fysiske Elementer, hvorledes de end ere legemliggjorte, levendegjorte eller ophøjede, ere undergivne de almindelige Love, som ere nødvendige for al Eksistens.

Følgende ere nogle af disse Love:

Første. Ethvert Atom eller enhver Samling af Atomer maa nødvendigvis optage et vist Rum.

Anden. Intet Atom eller ingen Samling af Atomer kan optage det selvsamme Rum, som er optaget af andre Atomer eller Vægeme.

Tredie. Enhver individuelt organiseret Intelligens maa besidde Magten til Selvbevægelse i en større eller mindre Grad.

Fjerde. Al frivillig Bevægelse er Bevis paa en nedarvet Vilje til at begynde og styre saadan Bevægelse.

Femte. En vis Tid er nødvendig, for at Bevægelsen kan jøres fra et Punkt i Rummet til et andet.

Disse Love ere absolutte og uforanderlige i deres Natur og omfatte al eksisterende Intelligens, saaledes ogsaa den alstyrende evige Fader i Himlen saavel som hans ringeste Underjaat.

Det er derfor en absolut Umulighed for Gud Faderen eller Jesus Kristus personligt at være allestedsnærværende. Guds Allestedsnærværelse maa derfor forstaaes paa en anden Maade end ved hans personlige eller legemlige Nærværelse.

Dette leder os nu til Undersøgelse af den Hellig-Aand. Idet Sindet passerer Grændsen af den hjulige Verden og kommer ind paa Terrænet af de finere og mere ophøjede Elementer, finder det sig omgivet af visse Substanter, som i sig selv ere usynlige for vore jordiske Øjne, men tydeligt beviste for vore Sandier ved deres haandgribelige Operationer og Virkninger. Luften, som vi indaande, er, skjønt usynlig for vore Øjne, aabenbar for vor Sands af Følelse. Dens Bestanddele kunne analyseres. Ja, det menneskelige System er endog ogsaa et Apparat, som udfører en kemisk Proces med dette Element. Det tages ind i Systemet ved Indaanding, og her udskilles dets Bestanddele. Den ene Del, som beholdes og indlemmes i Systemet, udbreder Liv og Virksomhed ved at tilvejebringe den nødvendige Forbrænding etc., medens den anden Del, som ikke er anvendelig for Systemet, udjendes fra Lungerne og atter blandes med sit naturlige Element.

Der er mange saadanne finere og usynlige Substanter, som endnu kun ere lidt forstaaede af Menneskene, og deres Eksistens er kun kjendt gjennem deres Virkninger. Nogle af dem benævnes Elektricitet, Galvanisme, Magnetisme, dyrt Magnetisme, aandelig Magnetisme, Aand osv.

Den rene, fineste og mest ophøjede af alle Substanter og den, som er mindst forstaaet og aerkjent blandt de mindre oplyste af Menneskeslægten, er den Hellig-Aand. Denne Substans er lig alle andre en af Elementerne i materiel og fysisk Tilværelse og er derfor undergivet de nødvendige Love, som regjere Alt i Verden.

Lig de andre Elementer er den sammentat af individuelle Partikler; lig dem optager enhver Partikel Plads eller Rum, besidder Magt til Selvbevægelse, fordrer Tid for at bevæge sig fra et Punkt til et andet og kan i intet Tilfælde optage to Pladser paa en Gang. I alle disse Ting er den ikke forskjellig fra andre Substanter. Den er lidt udbredt blandt alle Elementerne i Verdensrummet. Denne Hellig-Aand, under Styrelse af den store Eloheim, er den store bevægende Aarsag til al Intelligens. Den er det store, positive og kontrollerende Element af alle Substanter. Den er allestedsnærværende

paa Grund af dens Partiklers Fjnhed og Uendelighed, og den omfatter alle Ting. Den er den udøvende Magt, som organiserer og sætter i Bevægelse alle Verdens, og som paa Befaling af den Almægtige eller nogen af hans bemyndigede Tjenere udfører alle de mægtige Undergjæringer, Tegn og Mirakler, som nogenstunde have været udforte i Herrens Navn — Jordens Tilbage-drejelse paa sin Akse, Havets Deling, Bjergets Vortflytning, de Dødes Opvækkelse og de Syges Helbredelse. Den gjenneintrænger den haardeste Substans, kuer ind i det menneskelige Hjærte og og læser dets Tanker og Hensigter. Den har Magt til at bevæge sig gennem Rummet med ufattelig Hurtighed, som langt overgaar Hurtigheden af Elektricitetens eller Lysets Bevægelser. Den omfatter Fortiden, Nutiden og Fremtiden i deres Fylde, og i den findes alle Intelligensens og Kjærlighedens Egenstaber. Den er i Besiddelse af Kundskab, Visdom, Sandhed, Kjærlighed, Retfærdighed og Barmhjærtighed i deres fulde Udstrækning. Med andre Ord, den er den evige Magt og Guddoms Egenstaber.

De Væsener, som modtage af dens Fylde, kaldes Guds Sønner, thi de ere fuldkomne i alle dens Egenstaber og Kræfter, og idet de ere i Forbindelse med den, kunne de ved dens Hjælp udføre alle Ting.

De Væsener, som modtage en Del, men ikke en Fylde af den, kunne kjende og udføre en Del, men ikke Alt. Den er det sande Lys, som til Dels ophjær

alle Menneskers Sind. Den er i sine mindre ophøjede Partikler det fysiske Lys, som afspejles fra Solen, Maanen, Stjernerne og andre Substancer, og som ved Afpejling paa Djet gjør den hdre Verdens Sandheder synlige.

Den er ogsaa i sin højere Grad det intellektuelle Lys for vore indre aandelige Organer, ved hvilke vi tænke, skjelne, dømmе, jammenligne, fatte og erindre. Dens Inspiration udgjør Instinkt i Dyreverdenen, Fornuft i Mennesket, Syner for Profeterne og udgjødes bestandigt fra Guddommens Hoved over alle hans Stabninger.

Saaledes er Guddommen, som tilkjendegivet gennem Guds Ord og Gjerninger. Han boer i sine egne Paladser af Guld og Edelstene i sin kongelige Stad, det himmelske Jerusalem. Han troner blandt alle sine Stabninger og er rhyldt med og omgiben af et Herligheds-Lys, som er utilnærmelig for dem af lavere Sferer.

Han omgives af Myriader af sine Sønner og Døtre, som ved Forvandling eller Opstandelse have triumferet over Døden.

Hans Udsendinge gaa ud fra hans Nærværelse til alle Dele af hans Rige.

Hans Hellig-Aand udgaar fra hans Nærværelse og udstrækker sig til og har Kommunikation med de hderste Grændser af hans Besiddelser, omfattende og kontrollerende alle Ting, under Ledelse af Guds egen Vilje og deres, som ere i Forbindelse med ham, i Verdens foruden Ende.

Indhold.

Tale af Præsident George D. Cannon	417	Bekjendtgjørelse	428
Konferencemøde i Aarhus	423	Besøg	428
Red. Bem.:		Nyt fra Konferencen i Salt Lake City	428
Barnedaaben	426	Fra „Nøglen til Theologien“	429
Afløsning	428		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sants Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).